

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

(ΡΥΘΜΙΚΕΣ ΠΡΟΖΕΣ)

ΑΦΙΕΡΩΜΕΝΟ

Στις αισθαντικές ψυχές, ποὺς ἀφίνουν μέσα
μας μιὰ γλυκόπικη ἀνάμνηση ἀνεκπλή-
ρωτων πόθων.

ΕΦΗΒΟΣ

Είσαι ή ἔφηδος ποὺ ξέχασε στῆς Κιλικίας τὶς ἀκτὲς ή Ἀφρο-
δίτη, ὅταν, Ἀστάρτη ἀκόμα, ξεκίνησε — αἰθέριο πλάσμα ξεγελάστρας
θάλασσας — νὰ θρονιαστεῖ στῆς Κύπρου τὸ νησὶ θεὰ τοῦ Ἐρωτα.

Σοῦ χάρισε ἀπ' τὸ σῶμά της τὶς γλαφυρές γραμμές του, μὰ
τὸ κεφάλι θέλησε τοῦ Ἀδωνι νὰ μοιάζει,

Κι' ἔτσι, ἀκριβή μου, τώρα θὰ ξετρέλλαινεις σὺ μὲ θέλγητρα,
ποὺ μιὰ στιφάδα πάντα ή γεύση των ἀφίνει!

ΣΕΡΕΝΑΤΑ

Τὰ ὑγρά σου μιάτια, μυστικὰ ἀπὸ σέ, δροσίζουν τὸ λιοπύρι τῆς
ψυχῆς μου μ' ὅλης τῆς νιότης τὴν φρεσκάδα,

Τὰ μάτια σου, πέλαγο ἥδονῆς, λαιποκοποῦνε κάτω ἀπ' τὶς
ἀκτῖνες τῆς ἀγάπης.

Κι' ὅταν, στὸ σύθαμπτο, ή λάμψη των σκοτίζεται ἀπὸ μιὰ
μπλάδη ἀχνάδα, τότε διαδᾶσω μέσα των μιὰ θλίψη, τὴν θλίψη ποὺ
διψᾷ γι ἀπόλαυση.

ΤΟ ΑΡΩΜΑ ΣΟΥ

Στὶ φλόγα τῆς πλούσιας σὲ συναισθήματα καρδιᾶς σου, σύ,
πεταλούδα ζηλευτή, ἔκαψες τῶν δνείρων τὰ φτερούγια!

‘Ως τόσο, τὸ ἄρωμα, ποὺ ἐγήκεν ἀπ' τὴν σκόνη των, ἄρωμα
τρυγημένο, αἰσθαντικά, στὸ πέταγμά σου, ἀπὸ τὰ πιὸ ἀγνά, τὰ πιὸ
φανταχτερὰ λουλούδια, περίχυσε γιὰ πάντα τὴν ψυχή σου!

Ποιὸς θὰναι δ' δυνατὸς ἐκεῖνος, ποὺ θὰ μυρίσῃ τὸ ἄρωμά σου;

ΠΟΘΟΣ

Θέλω τὰ μάτια σου νὰ μοῦ κεράσουνε τὸ δηλητήριο ποὺ
ἀνασταίνει !

Θέλω τὰ μάτια σου νὰ σεύσουν μέσα μου κάθε ὄρεξη γιὰ μιὰ
ζωὴ, ποὺ θάναι ξένη ἀπ’ τὴν ζωὴ σου !

ΤΑΡΑΤΤΟΝΟ

Γιατὶ τὰ πλάνα μάτια σου δὲν πίστεψαν στὸ σάλο τῆς καρδιᾶς
μου;

Πές μου, θὰ στρέψουνε ποτὲ τὸ έλέιμμα τους στῶν πόθων μου
τὸ ἄγριο μελίσσι ;

Τὰ μάτια σου θὲ ν' ἀντικρύσουνε ποτὲ χαδευτικὰ τοῦ πόνου
μου τὸ φουντωμένο κυπαρίσσι ;

ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΑ

Τὸν κρυφό μου πόνο τῆς ἀγάπης σου ὅμιλόγησα.

Τὸ γέλοιο σου — ποὺ ἀγαπᾶ τὸν πόνο — μοῦ ἀποκρίθηκε.

Τὸ μυστικό μου, σάρκας γέννημα, θὰ λατρεύω,

Τὸ γέλοιο σου, θρέμμα τῆς σκέψης, θὰ μισήσεις !

ΑΔΑΜΑΣΤΗ

Σὺν ἄλλῃ Πηγελόπη, ξυφαίνεις λυπημένη τὸν ἴστο σου,

Ἐκείνη, σκλάβα εὐτυχισμένη τῶν προλήψεων, μὴ λάχει καὶ τῆς
ποῦνε, οἵ μνηστῆρες, πὼς ἥλθε ἡ ὥρα νὰ ἐλευτερωθεῖ, στὴ μνήμη
τοῦ Ὀδυσσέα ν' ἀπιστήσει,

Σύ, τύραννος τοῦ ἐγώ σου, γιὰ νὰ μὴ γίνεις σκλάβα τοῦ Ἔρω-
τα καὶ πεῖ κανεὶς πὼς μπόρεσε νὰ σὲ δαμάσει !

AVE

Στοῦ δνείρου τὰ γητέματα, γιὰ μιὰ θρησκεία παράδοξη, σὲ
ἴερόσυλη ἔκκλησιά, θεὸ μὲ εἶχανε στηλώσει,

Σὺ κορασιὰ ἀμαρτωλή, ήσουν ίέρειά μου· τὰ πόδια, μοῦ τὰ
ἔλουςες στὸ αἷμα τῆς καρδιᾶς σου!

Κι ἐγώ, θεὸς περήφανος, ἐταπεινώθηκα καὶ μὲ λαχτάρα φύλησα
τὰ χέρια σου, τὰ χέρια ποὺ ξεσκίσαν τὴν καρδιά σου!

ΠΡΟΤΙΜΗΣΕ

Ἡ λάμψη τοῦ δαυλοῦ τῆς ἀμαρτίας, ποὺ καίει ἐμπρός σου
ξαναμμένη, φῶς ὑπερήφανο, ξένο ἀπὸ σέ, φῶς κολασμένο, θὰ φκια-
σιδώσει μόνο τὴ μορφή σου,

Τὸ μυστικὸ τὸ φῶς τοῦ καντηλιοῦ, ποὺ ἀνάθει στῆς ψυχῆς σου
τὸν ἄγνο ἔωμό, φῶς ταπεινό, φῶς ἐσωτερικό, φῶς ἄγιασμένο, θὰ
ξαστερώσει τὸ δραῖό σου πρόσωπο!

ΟΙ ΚΛΑΟΥΝ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Εἴμαστε οἱ κλάουν τῆς Ζωῆς· τὸ ψεύτικο τὸ γέλοιο μας, πικρὸς
ἀφρός τοῦ πόνου, κάνει τῶν θεατῶν μας νὰ ξεσπᾶ σὲ γέλοιο ἀληθινὸ
τὴν ἄτολμη ἀνία.

Εἴμαστε οἱ κλάουν τῆς Ζωῆς· κι ὅταν ἐμεῖς πονοῦμε, τοὺς ἄλ-
λους δὲλους ἀλέπομε νὰ παιζουν, νὰ γελοῦνε.

Εἴμαστε οἱ κλάουν τῆς Ζωῆς· ἀπὸ δὲλους πιὸ πολὺ ὡς τόσο
εὐτυχισμένοι, γιατί στὰ χέρια μας κρατᾶμε, ἀξεχώριστες, τὴν ξένη τὴ
χαρά, τὴν ἴδική μας λύπη.

ΦΑΝΤΑΣΙΑ

Σὲ παρθένο δάσος μελαγχολικὸς παραπλανέθηκα.

Τῶν δεντρῶν οἱ θόλοι κρύβανε τὸ φέγγος τοῦ ἥλιοῦ· καὶ μα-
κριὰ ἐκεῖ μέσα τὴ ψυχή σου ἀντίκρυσα, ποὺ καθρεφτιζότανε στὸ
εαθὺ πηγάδι τῶν στοχασμῶν·

Ἡ λευκότητά της σφάνταξε στὰ μάτια μου, νὰ τὴν ἀγκαλι-
άσω ζήτησα, μήπως γιατρευτῶ κι ἅπλωσα τὰ χέρια μου...,

Κάτι σὰν κουρέλι κοίτονταν κατάχαμα· ἔσκυψα, τὸ σήκωσα —
κι ἔμεινα κατάθαμβος ἀπὸ τὸ πλούσιο κέντημα, ποὺ ἔμεναν σημά-
δια του.

ΟΑΡΙΣΤΥΣ

Μυστικά στὰ μάτια σου κουβέντιασα· μούπανε κρυφά, ἄγνωστα
ἀπὸ ἐσένα.

Καὶ τὰ χείλια ρώτησα· μοῦ ἀποκρίθηκαν, γιὰ ὅσα ἦψυχούλα
σου κρύθει στὰ βαθειά, μανταλωμένα.

ΖΟΥΓΡΑΦΙΑ

Κρυμμένο μέσ' στὶς φοινικὲς τὸ ἀσημὺ φεγγάρι ξάνοιξε ντρό-
πιασμένο, καταπόρφυρο, τὰ χάδια τῶν ἐρωτεμένων.

Στὴ φεγγαρόλουστη νυχτὶ ἀκούεται ἥχος μιᾶς κιθάρας!

Καὶ οἱ σεμνὲς οἱ φοινικιές, ἀπὸ τὸ πάθος λαγγεμένες, ὑψώ-
νοντας στὸν οὐρανὸν τὰ σβέλτα τῶν κορμιά, παρακαλοῦν τὴν Ἀφρο-
δίτην, τὸ θέλημα νὰ ἔκπληρωθεῖ τοῦ γυιοῦ τῆς.

Στὴ φεγγαρόλουστη νυχτὶ θὰ σένσει τάχα ὁ ἥχος τῆς κιθάρας;

ΑΣΥΓΚΙΝΗΤΗ

Στὸ μαρμαρένιο σου κορμὶ τὴν θέρμη τοῦ μετώπου μου δρο-
σίζω,

Κι ἔκει ποὺ τὰ δρθὰ τὰ στήθια σου λιμπίζομαι στὰ χέρια μου
ζεστὰ νὰ νοιώσω,

Ξάφνουν, σὰ κλάμα ἀθώου παιδιοῦ, ξεσπᾶ ὁ στοιχειωμένος
στοχασμὸς τῆς πέτρινης καρδιᾶς σου, νὰ λέει τῆς ψυχῆς μου τὴν
δρμή:

Μάθε πὼς μνήσκω ἀσυγκίνητη στὸν ἔρωτά σου, μὴ γένει καὶ
ξεχάσω μιὰν ἡμέρα πὼς σ' ἀγάπησα!

ΘΕΛΗΣΕΣ

Μοῦ εἶπες καλλίτερα φίλοι καὶ σύντροφοι ἀγνοὶ νὰ μείνομε.

Μοῦ ἔζήτησες νὰ μὴ ἀλολουθήσομε στὸν πατημένο δρόμο τὶς
ἐπιθυμίες μας.

Κι αὐτὸ —, νὰ μὴ κορώσει μέσα μας ἡ φλόγα τοῦ ἔρωτα, καὶ συνεπάρει στὴν πυρκαϊὰ τοῦ πνεύματος τίς συγκινήσεις, ποὺ ἐχάρισαν τόση ἥδονὴν αἰσθητικὴ στὴν ὑπαρξὴν μας!

ΖΗΤΗΣΕ

Στολίσου γλυκειὰ μὲ τὰ μάγια τοῦ ἔρωτα κι ἀγκάλιαισε ὅλόθερμα τὰ χρυσᾶ δῖνειρά του,

Ζήτησε μέσα σου τὴν χαρὰ τῆς Ζωῆς.

Δῶσε τὰ χεῖλια σου στὸ φιλὶ τῆς Ἀγάπης, ρούφηξε ἀχόρταγα τὴν Ζωὴ στὴν πηγή της.

Ζήτησε μέσα του, τὴν χαρὰ τῆς Ζωῆς.

Σμίξε τοὺς πόθους σου στὸν μεγάλο τὸν πόθο, παραδώσου γλυκειὰ στὸ παιχνίδι τὸ θεῖο!

Θὰ χαρεῖς μὲ τὸν ἔρωτα τὴν χαρὰ τῆς Ζωῆς!

ΘΑΡΣΕΙΝ

Κοίμησε τὸν πόνο, ἀγαπημένη κι ἀπαλὰ νανούρισέ του.

Ἄλιθεια, εἶναι ὁ πόνος σου βαρὸς καὶ γέρνει τὴν ψυχή σου, σὰν μεστωμένο στάχυ, στὴ γλύκα τοῦ θανάτου πάνω στὴ μητέρα γῆ.

Πέταξε ὅς τόσο τὸν πικρὸ καρπό, ξαλάφρωσε τὸ έάρος κι ἀνάθλεψε ψηλά!

Θὰ σὲ χαδέψει τὸ δροσᾶτο τῆς αὐγῆς ἀγιάζι κι ἡ τριανταφυλλένια ἀχτίδα τοῦ πατέρα τῆς ζωῆς θὰ σοῦ χαρίσει νέα δύναμη!

Λησμόνησε τὸν πόνο, ἀγάπη μου!

ΞΑΦΝΟΥ

Σήκωσα τὸν πέπλο ποὺ σ' ἔκρυβε, τί στὸ δάκρυ σου ξάφνου ἀντίκρυσα, τὸ τρανὸ μυστικὸ τῆς ψυχῆς σου.

Κι ἐκεὶ ποὺ πουλιὰ διαθατάρικα στὸ δρυμὸ βαθειᾶς ρεμματιᾶς, κελαϊδοῦσαν τραγούδια ξενόπρεπα,

Τώρα νοιώθω γλυκόλαλο ἀηδόνι, μελωδία Ἐλληνικὴ νὰ τονίζει.

MATAIA

Κρούνεις τὸ ντέφι χαρωπά, σέρνεις τὸν ἄλικο χορὸ στὰ ρέπια
τῆς καρδιᾶς μου!

Τὴ Ζωὴ δὲ γνωρίζεις, ἀσύγκριτη, κι ἂν τὸ ἔνστιχτο σὲ
τραβᾶ πρὸς τὰ ἡλύσια τοῦ ἔρωτα, δ ψυχρὸς λογισμὸς σὲ κρατεῖ
μακρὺν ἀπ' τοῦ πάθους τὸ πλούσιο παλάτι.

Μὴ νομίσεις, ὅς τόσο, πώς ή ἔντονη σκέψη τῆς ζωῆς τὸ
ποτάμι ἀπ' τοῦ πόθου τίς χῶρες θὺ στρέψει.

Μιὰ μέρα τὸ ρεῦμα θὰ σὲ σύρει σκλάβα στὴν κοίτη, ποὺ
παιχνίδια ἔρωτικὰ λαχταράει.

Μάταια κρούνεις τὸ ντέφι στῆς καρδιᾶς μου τὰ ρέπια!

ONEIRO

Τῆς ἀγάπης τὰ χρυσόλογα τὰ περήφανά σου μάτια μοῦ ψιθύ-
ρισαν, τοῦ φιλιοῦ ἥ σφραγίδα μοῦ ἐπλήγωσε θαθειὰ τὴ φρένα.

Κι ἂν ἥ ποθοπλανταγένη σάρκα, ντροπαλή, δὲ δόθηκε στὸν
ἔρωτα, ἥ ψυχή σου πιὰ τραγούδησε τὸν αἰθέριο σκοπὸ τοῦ
μυστικοῦ σου!

ΓΙΑΤΙ;

Φτωχὸς καὶ καταφρονεμένος ἔρωτοινοράρης ἐζήτησα γιὰ ἐλεη-
μοσύνη ἔνα χαμόγελο ἀπὸ τὸ ματωμένο τόξο τῶν χειλιῶν σου, κι
ἀπ' τῶν περήφανων ματιῶν τὴ φλόγα μιὰ σπίθα, τὴν καρδιά μου
νὰ ζεστάνουν.

Μοῦ ἀπήντησες μὲ ἄρνηση, τὶ ἥ θέρμη τῆς ψυχῆς σου ἔσβυσε
κι ἡσάν τὰ τελευταῖα, ποὺ είχες.

Γλυκειά μου, πώς δὲν ἔνοιωσες, ὅτι μὲ τέτοιο χάρισμα θὰ
στήλωνα γιὰ σέ, θασίλισσα τοῦ νοῦ μου, ἀτράνταχτο τὸ θρόνο τῆς
ἀγάπης;

ΤΟ ΚΑΡΑΒΙ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Στὸ πέλαγο τῆς ἥδονῆς μὲ τρεχαντήρι τῆς Ἀγάπης ἐταξείδευα.

Καραβοκύρης του δόπθοις· τὰ πανιά του φούσκωνε τὸ δυνατὸ
ἀγέροι τῆς ζωῆς καὶ εἶχε φορτίο πολύτιμο, χρυσόνειρα, γλυκόνειρα.

Ξάφνου τ' ἀφρογαλιάσματα τῆς θάλασσας σὲ κύματα ἄγρια
ξεσπάσανε καὶ τῶν Σειρήνων τὸ τραγοῦδι, μᾶς ἔσυρε σὲ σκόπελο
ἀναπάντεχο !

Ξώκειλε τὸ καράβι !

Τὰ γλαικόνειρα, πλανόνειρα, προσεχτικὰ οἱ Σειρήνες σὲ πλοϊο
ἄλλο ποθοπλανταγμένο σώσανε,

Κι ἐμὲ τὸ κῦμα ἀγκάλιασε σφιχτὰ γιὰ νὰ παρηγορήσει !

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΣΑΚΙΑΣ *

Τὸ μυστικὸ παράπονο τῆς σάκιας ποιὸς θὲ νὰ ξεδιαλύνει ;

Κάν θρῆνος ποὺ τὰ περασμένα κλαίει, καν γέλοιο ποὺ τὰ
τωρινὰ εἰρωνεύεται, σὰν τὸν αἰώνιο νόμο, τὴ λύπη νάχει ἀχώριστη
σκιὰ ἥ χαρά !

*Ως τόσο τὸ κλαψόγελο τῆς σάκιας ξεχύνει τὸ δροσᾶτο δάκρυ
της, ποὺ στὴν ἀκούραστη τὴ Γῆ χαρίζει τὴν ὅμιορφη ζωή.

Τὸ μυστικὸ τοῦ τραγουδιοῦ τάχα ξεδιάλυνε ;

ΓΙΑ ΜΙΑ ΣΤΙΓΜΗ

Κάπου γερμένη κάθουνταν, ἀνώφελο ἀντικείμενο, ἀπὸ τὴν
ἀπονιὰ τῆς πλάσης ξεχασμένο.

Τὸ θῦμα διαβατάρικης ἀγάπης μὲ τὴν περήφανη μορφή,
τράβηξε τὴ ματιά μου συμπαθητικά,

Κι αὐτῆς τὸ βλέμμα, ἀλαφιασμένο στὴν ἀρχή, πρόσεξε τὴν
ἐπιμονή μου καὶ μ' ἀγνάντεψε μὲ τρυφερὴ λαχτάρα.

Χαμήλωσα τὰ μάτια διάθηκα !

Δυὸ κόσμοι συναντήθηκαν γιὰ μιὰ στιγμή, χωρὶς νὰ σμίξουν,
μ' ὅλη τὴν ἔλξη ποὺ ἥ ψυχὴ των ἔνοιωσε.

K. N. ΠΑΠΠΑΣ

(*) Σάκια λέγεται Ἀραβικὰ τὸ μαγγανοπήγαδο.